

ւոյն: Վահրամ որ Պատրի հետ Եգիպտոս
 եկած կ'ըսուի, և անոր օգնականն էր և յա-
 ռաջադէմ ի զինուորական կարգի, զիջաւ
 անոնց աղաչանաց, և իշխանութեան և
 բանակին գլուխ կենալով, երբ մօտեցաւ
 ի մայրաքաղաքն, ապստամբն (Ալ-Հաչէն)
 թողուց փախաւ, և Վահրամ խաղաղցուց ու
 բարեկարգեց աշխարհը: Բայց երբ երկու
 տարի վերջը (1137), Ռիւտովան Վալախի
 անուամբ մէկն՝ նորէն գրգռեց զժողովուր-
 դը, իրր թէ Վահրամ ամեն պաշտօն և
 պատիւ Հայոց և քրիստոնէից կու տայ,
 Հայոց հեծելազօրք և աղեղնաւորք ուզե-
 ցին նորէն հալածել զապստամբները. բայց
 Վահրամ՝ որ աւելի բարեպաշտ էր քան
 փառապաշտ, համոզեց զանոնք որ թողուն
 բնիկ երկրցոց իրենց հողը, և իրենք իրենց
 ստացուածքն առնուն երթան ի Սայիտ
 (հիմայ Սիւլիւտ). ինքն այլ գնաց յ'այն
 կողմն, ի Թեբայիդ, ուր դեռ հին ճգնա-
 ւորաց հետեւող վանքեր և վանականներ
 կային, և ուր իր եղբայրն Վասակ իշխան
 էր: Ռիւտովան յաջողեցաւ յանկարծ վրայ
 հասնիլ, բռնել ու սպաննել զՎասակ. ու-
 զեց բռնել և զՎահրամ, (և ըստ ոմանց
 բռնեց). բայց իմանալով որ նա քաշուած ի
 վանս՝ ճգնաւորի կեանք կ'անցընէ, թողուց
 ազատ, ու եկաւ մայրաքաղաքին մնացեալ